

[Kristen Amby.]

Støtte til Byggeri skal i størst muligt Omfang gives til det Byggeri, som vi mener er socialt ønskværdigt. Det er et Princip for os, og da vi mener, at det i ingen Henseende er socialt ønskværdigt at forcere høj Bebyggelse, ønsker vi ikke at gaa med til mere Støtte til dette Byggeri, end vi lige er nødt til. For saa vidt har vi et Princip, hvad det ærede Medlem altsaa ikke har. Og for at faa dette Princip ført ud i Livet er det sagligt nødvendigt, at visse Ting gøres, som vi allerede har talt om, og det kan man saa give den ene eller den anden Karakter, som det nu behager en. Naar vi først har opnaaet dette — som vi haaber, vi vil opnaa i de Aar, der kommer —, hvorved man, hvad jeg ogsaa i høj Grad lægger Vægt paa, vil kunne opnaa en vis Planlægning af det fremtidige Byggeri Aar for Aar, saaledes at man ikke faar Byggeriet i de store Spring, vi har kendt hidtil, saa maa det ærede Medlem for mig gerne kalde det Statssocialisme eller Kommunesocialisme eller alle andre mulige -ismer, hvis han vil, for saa er der naaet det rationelle og fornuftige, som vi mener skal naas. Men saaledes som det blev sagt før af det ærede Medlem, kunde man ikke tage fejl af Hensigten.

Naar vi i øvrigt interesserer os særlig stærkt for denne Form for Byggeri, er det bl. a., fordi vi maa erkende, at en Udvikling, hvorved det offentlige skal betale Folks Husleje med op til 600—700 Kr. om Aaret, ikke er holdbar i det lange Løb. Derfor er det, vi maa tilstræbe at finde en Boligform, hvorved der kan bygges saa billigt og naturligvis ogsaa saa hygiejnisk godt som muligt, og det er ubestrideligt, at de i socialt Byggeri kyndige har sagt i Udvalget — det var fra den Forenings Side, som Sagfører Rasmus Nielsen er Direktør for —, at man kunde med moderne Teknik bygge lav Bebyggelse endog meget billigere — netop de Ord blev brugt —, end man hidtil havde kunnet, og meget billigere end Etagebebyggelse. Og dette vil sige, at der er en Mulighed for, at man baade kan faa den socialt ønskværdige Form for Byggeri frem, hvis man tager de andre Op-gaver op, og tillige naa til det, som vi gerne skulde naa til: at Folk selv betaler de Udgifter, som Huslejen andrager; i denne Sammenhæng ser jeg ganske bort fra det særlige socialpolitiske, vi har været inde paa med Hensyn til de børnerige Familier. I øvrigt er vi i vor Støtte til Byggeriet inde paa — og det er rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister sagde, at det kan der være noget betænkeligt i —, at det i højere og højere Grad bliver det offentlige, der skal betale.

Det kan under de Vilkaar, hvorunder vi nu befinder os, for en stor Del være nødvendigt, men det kan ikke være noget, man bevidst skal stræbe imod. Naar man gennem et Udvalg kunde opfylde begge Formaal: at skabe det rigtige Byggeri og gøre det muligt for Folk selv at betale for de Goder, de nyder, synes jeg, man hurtigst muligt skulde gribe til den Udvej.

Valdemar Sørensen: I Lovforslaget staar der i Renteparagraffen, at den yderligere Rentelettelse, der ikke er talmæssigt angivet, skal ske efter Indenrigsministerens Bekendtgørelse og efter Forhandling med Finansminister og Finansudvalg. Nu er der ikke noget i Vejen for, at en saadan Bekendtgørelse kan gaa ud paa meget forskelligt. Jeg havde dog ikke troet, efter den højtærede Indenrigsministers Stilling til hele dette Spørgsmaal, at den kunde gaa ud paa at søge Bemyndigelse til en yderligere generel Rentelettelse. Men hvis der er Tale om det, hilser jeg det med stor Glæde, men saa forstaar jeg blot ikke, hvorfor den højtærede Indenrigsminister ikke kunde gaa ind paa Udvalgets Ønske: at faa fastsat i Loven, at der skulde være Adgang for Indenrigsministeren til at foreslaa en yderligere Rentelettelse paa ½ pCt. ud over de i Loven angivne Satser. Og naar det er saaledes, at man vil gaa saa langt, som det i saa Henseende er nødvendigt, forstaar jeg saa meget mindre, at man ikke vil ind paa den Tankegang at lade Laanet række ned til 1ste Prioritet. Man er ellers inde paa denne Tankegang i Loven, idet den bl. a. gaar ud paa, at Indenrigsministeren kan skyde Andenprioriteten til Side — saa her er altsaa ikke Tale om noget Princip. Man har anlagt det rent praktiske Hensyn, at man vil gøre Byggeriet saa billigt som muligt, og naar det kan blive billigere med mindre Rentelettelse og større Laan, kan jeg ikke se det fornuftsmæssige i at nægte at gaa ind paa en saadan Foranstaltning, særlig da Statsmidlerne i saa Tilfælde i højere og højere Grad bliver placeret i den sikreste Ende af Foretagendet.

Den højtærede Indenrigsminister sagde yderligere, at det var umuligt at skelne skarpt mellem det, jeg kalder det billigste Byggeri, altsaa for den Del af Befolkningen, der ikke kan betale de sædvanlige Moderniteter, og det moderne Boligbyggeri. Jeg synes ikke, det er svært; vi har oven i Købet i Udvalget været inde paa et saa skarpt Skel, at vi har ansat Huslejen for det Byggeri, vi har tænkt paa, til højst 50 Kr. om Maaneden, og vi har gjort det, fordi